<u>בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק</u>

בג"ץ 3927/17

לפני:	כבוד השופט י' עמית כבוד השופט א' שהם כבוד השופט ג' קרא
העותר:	יאיר בטבבו
	נ ג ד
המשיבים:	1. המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות 2. שרות בתי הסוהר
	עתירה למתן צו על-תנאי
בשם העותר:	עו"ד יוליאן לנדסמן
בשם המשיב 1:	עו"ד סיגל אבנון

<u>פסק-דין</u>

<u>השופט י' עמית:</u>

עתירה בגדרה מבקש העותר להורות למרכז לגביית קנסות (להלן: המשיב) לקיים הסדר לפריסת תשלום פיצויים.

1. העותר מרצה עונש מאסר של 18 שנים לאחר שהורשע על פי הודאתו בבית המשפט המחוזי בחיפה (תפ"ח 2064/05) במספר עבירות, ביניהן עבירת הריגה לפי סעיפים 298 ו-29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. בגזר דין מיום 26.3.2007 הושתו על העותר, לצד עונש המאסר בפועל, מאסר מותנה ותשלום פיצויים לעיזבון המנוח בסך 150,000 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מיום גזר הדין.

2. לטענתו של העותר, במהלך חודש נובמבר 2016 הוא נפגש עם מנהלת אגף הגבייה במרכז לגביית קנסות במקום מאסרו, כאשר במהלך הפגישה הוסכם על הסדר מסויים לפריסת תשלומי הפיצוי באופן שישולם תשלום ראשון בסך 30,000 ₪, אחריו

ישולמו 12 תשלומים בסך 1,500 ₪ כל אחד, ואופן תשלום יתרת החוב ייבחן בהמשך (להלן: ההסדר הראשון). לאחר הפגישה, ב"כ העותר הגיש בקשה לפי סעיף 5ב לחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, התשנ"ה-1995 לפריסת החוב בהתאם להסדר הנ"ל. ביום 22.1.2017 הוגשה בקשה חוזרת, לאחר שלטענת ב"כ העותר נמסר לו בשיחה טלפונית כי מכיוון שהעותר שיקר בנוגע למועד שחרורו, אין תוקף להסדר עליו הוסכם. ביום 8.2.2017 ניתנה החלטת המשיב בבקשה, בגדרה הוחלט על הסדר תשלומים אחר, ולפיו ישלם העותר תשלום ראשון בסך 150,000 ₪ עד ליום 8.3.2017 ויתרת החוב תיפרס ל-36 תשלומים שווים ורצופים.

ביום 11.5.2017 הוגשה העתירה דכאן. לטענת העותר, חזרת המשיב מההסדר אינה ראויה, וההחלטה לפיה עליו לשלם תשלום ראשון בסך 150,000 ₪ עד ליום 8.3.2017 אינה סבירה. העותר הצהיר כי הוא נוטל אחריות מלאה על מעשיו ובכוונתו לשלם הפיצוי, אך בהתחשב ביכולתו הכלכלית ובהיותו אסיר יש להורות על פריסת החוב בהתאם לתנאי ההסדר הראשון.

3. דין העתירה להידחות על הסף מחמת אי מיצוי הליכים ואי צירוף עזבון המנוח כמשיב.

כפי שהמשיב ציין בתגובתו המקדמית, העותר לא השיג על ההחלטה שניתנה בעניינו בפני מנהל רשות האכיפה והגבייה, כאמור בתקנה 18 לתקנות המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, התשנ"ו-1996. הלכה היא כי על המבקש סעד מבית משפט זה למצות ההליכים הפתוחים בפניו למול הרשות המוסמכת, ואם לא יעשה כן תידחה עתירתו על הסף (ראו והשוו: בג"ץ 2960/16 הרי עזרן נ' המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות (10.7.2016); בג"ץ 4415/13 בירן נ' מדינת ישראל – המרכז לגביית קנסות (29.10.2013) (להלן: עניין בירן); בג"ץ 8192/10 הלבוס נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (2.2.2011)).

בנוסף, העותר לא צירף כמשיב לעתירתו את עזבון המנוח לזכותו נפסק הפיצוי, ואף מטעם זה יש להורות על דחיית העתירה (עניין בירן; בג"ץ 5087/11 פלוני נ' המרכז לגביית קנסות (1.2.2012); בג"ץ 4367/12 שיבלי נ' המרכז לגביית קנסות, פסקה 5 (24.6.2013)).

4. רשמנו לפנינו את הצהרת המשיב לפיה חרף חלוף מניין הימים להגשת ההשגה יוארך המועד להגשתה תוך 30 ימים מיום מתן החלטה זו, וכי המשיב יסכים לפנים משורת הדין לראות בעתירה זו כהשגה, בכפוף לכך שהעותר יביע בכתב כי זהו רצונו.

5. נוכח האמור העתירה נדחית. לפנים משורת הדין, אין צו להוצאות.

ניתן היום, כ"ד בסיון התשע"ז (18.6.2017).

ש ו פ ט ש ו פ ט ש ו פ ט

_____
העותק כפוף לשינויי עריכה וניסוח.17039270_E02.doc
מרכז מידע, טל' 077-2703333 ; אתר אינטרנט, www.court.gov.il